

Selvbedrag

Asbjørn Aavik - "Vraget sølv"

Det er muligt - håber dog, at det ikke sker - at nogle siger til sig selv: - Ja, dette er jo Den gamle Pagt. Vi lever i den nye. Mellem disse pagter ligger Jesu stedfortrædende død, hans opstandelse og himmelfart. Vi behøver ikke hæfte os så meget ved alt, som ligger foran Golgata.

I dag har vi Jesus, hans kærlighed, hans værk, hans mange og rige løfter, og er på sikker grund. Dette med kong Saul er noget gammelt fra før Kristi tid.

Men kære, hør og læs!

Netop denne farlige tryghed ville Jesus prøve at nå ind til, mens han var i verden. Hans store frygt var, at efterfølgerne skulle havne i et evigt selvbedrag - gå fortabt.

Dette er så alvorligt, at jeg må bede dig læse hele kapitel 25 i Mattæus-evangeliet. Dette skriftafsnit er nemlig en sjæle- og hjertegribende tale af Frelseren Jesus Kristus. Et ord til bruden, som går ham i møde. Et budskab til troende, der har fået givet talenter. En tale til mig om at være barmhjertig under min vandring gennem verden - en barmhjertighed, som bliver det tunge lod i vægtskålen på dommens dag.

Her - for tidens og pladsens skyld - træd bare ind på vejen og mød de ti jomfruer ([Matt. 25,1-13](#)). Bemærk først, at alle ti gik ud for at møde brudgommen. De fem, halvdelen, der ikke slap ind, er ikke hedninger. Også de hører med til følget, som vil til Himmelen - for alt i verden ikke gå fortabt.

I den norske bibel står der om disse, at de var dårlige. Jeg ved ikke om den norske oversættelse dækker det ord, som Jesus brugte. I min kinesiske bibel står der, at de var ukloge. Kan også oversættes med tåbelige. Nå, det er vel ikke et pænt nok ord til at blive brugt i Den hellige Skrift. Men det dækker alligevel disse fem vandreres ligegyldighed.

Du hører somme tider en kommentar til beretninger om mennesker, som har optrådt uforsigtigt i trafikken: - Hvor tåbeligt!

Noget af det ligger i de kinesiske skrifte tegn, der er brugt her - tankeløse...

De fem var sikkert ikke dårlige mennesker. Var måske blandt de bedste af borgerne i byen. Dygtige forretningsfolk, kloge bankmænd, afholdte lærere, prægtige husmødre eller sygeplejersker. Så det er ikke i livet på det sociale plan, det ukloge kommer ind i billedet. Nej, det er muligt, at ingen var så kloge som disse i livets hverdag.

Det var i deres fremadskuen - evigheden i forhold til et kort jordeliv - at Jesus skriver i deres spor: uforstandige.

Og hvordan det -?

Skulle vi nu sammen finde nogle svar ud fra disse tretten vers:

I

De sørgede ikke for, at lyset - tændt ved genfødselen og den personlige frelse - fortsat skulle brænde klart og stærkt gennem vandringen.

Jeg har tit om sommeren herhjemme lagt mærke til enkeltpersoner eller familier, som gør sig klar til ferierejser. Klar? Jo, nu må der være nok til hele turen. Mad? Har vi nok - også til den sidste dag? Vi skal langt til havs med vor båd. Der er der ingen købmand, ingen kaj, ingen butik...

Dem kalder vi kloge, og det er de.

Men hvordan er det med os troende, som er på rejse mod vort evige hjemmelhjem - sørger vi for at have olie i vore kander? (v.4).

Fyldes der stadig i?

Hvad mener Jesus så her med olie i lampe og kande? Først og fremmest står det for det hellige, daglige fortrolige samfund med Jesus Kristus.

En liden stund med Jesus...

På knæ ved hans fodskammel. I nød og hunger, måske, med hovedet i hans skød. Der fyldes kanderne. Jeg kan gå ud til mit job, og jeg kan i hellig glæde og indre fred gå til min prædikestol.

Det er Den hellige Ånd.

Olien i Skriften er hans symbol. Han fylder.

- Lad jer fylde af Ånden, siger Skriften ([Ef. 5,18](#)). Den hellige Ånd er også pantet på vor arv ([Ef. 1,14](#)). Hvor vigtigt det da er, at vi har dette pant, når vi kommer til porten ind til Guds stad. Det er som passet, en missionær passer godt på under de mange rejser ud og ind af lande på jorden. Den lille bog gemmer vi i den inderste lomme.

Men desværre sjusker mange med pantet på vor arv, og det kan føre til evig undergang. Der fyldes på og det stiger i kander og lamper, når jeg møder de troende i de helliges samfund. Du har oplevet det. Eller når du sidder alene med din bibel ved en stille sø, en strømmende å eller ved havet. Måske under en hægebirk i skoven.

Da drikker du af kilden god

II

De faldt i søvn.

Der er to slags søvn.

Der er en rolig og sund søvn, som er resultatet af tryghed. Der står om apostelen Peter, at han engang lå og sov mellem to stridsmænd, bundet med to lænker, og vagten uden for døren bevogtede fængselet ([Ap. G. 12,6](#)).

Dette er det sunde kristenlivs rolige søvn. Peter ved, at han er på Guds vej med evangeliet til alle folkeslag - som ordren lød. Og måtte vejen gå gennem et fængsel, sov han lige trygt.

Når Guds time var inde, kom der så en engel og låste ham ud.

Den anden slags søvn er dødsens farlig.

Det er vagtmændens søvn. Det er lodsens søvn på broen, når skibet kommer ind i farligt farvand. Og det er sygeplejerskens søvn ved en seng, hvor patientens liv afhænger af hendes vågen.

Bibelen taler meget til os troende om at holde os vågne, være på vagt. Vi kan pludselig overrumles af vor åndelige fjende.

Hvilket ansvar jeg har som en troende, hvis jeg falder i søvn i den menighed, jeg tilhører. Man er på sin vis nok med, men noget ansvar på et eller andet område...?

Det tænker jeg ofte på, når jeg kommer til det bedemøde, som er tillyst en halv time før gudstjenesten eller mødet.

- Hvor er de ni?

Det ord af Jesus kommer altid til mig dér blandt de mange, mange tomme stole.

Hvor er vagtmændene?

Her må søvnen ikke få lov at overvinde os!

Du sagde netop, at dette med Kong Saul behøvede vi ikke tage så alvorligt. Det hørte til Den gamle Pagt. Men her er det Jesus selv, som siger os, at man kan sove sig ind i selvbedrag - lige ind i den evige død.

Fordi jeg sjusker med olien.

Det inderste. Det egentlige.

III

I den store krise troede de, der var olie at få hos medvandrerne. Det går nok ikke.

Og desværre er der i dag nok mange, som finder en falsk trøst og tryghed i at gå i kirke eller missionshus. Sidde der. Måske holde i sangbogen sammen med en anden på bænken - eller i salmebogen. Høre, være der, og så gå hjem igen med en falsk tryghed: -jeg bæres nok frem og hjem

til Himmelen af forsamlingen!

Dette - siger Jesus os her i ordet fra Mattæus 25 - er et stort selvbedrag. Vor sjælefyende, Djævelen, fortæller os, at det går an, men ikke Skriften.

Nok kan og skal vi dele meget med hverandre i vore forsamlinger. Det kan hjælpe os på vejen. Men begyndelsen, selve det nye liv, fødselen, det er Guds værk ved Den hellige Ånd.

Her må jeg have et personligt møde med Jesus i opgør og syndstilgivelse, renselse og frelsesvished. Andre kan bede for mig, bede sammen med mig i mit møde med Jesus, men alene og ene må jeg gå ind under den trange ports lave hvælving. Ingen, hverken præst eller prædikant, kan gå med mig der!

Her kan ingen broder eller søster dele sin olie med mig. Heller ikke i hast, når domsbasunen lyder, når denne jord forgår og vor fod ikke længere finder fodfæste hernede. Om der var mulighed, er der ikke tid. Hurtig som lynet skal det ske, siger Jesus.

I ét nu.

Kunne du ikke standse netop her - knæle ned og spørge brudgommen, om alt er i orden!

Det sker af og til, at du hører noget i denne retning blive sagt om en ung, som pludselig i en tragisk ulykke bliver rykket ind i evigheden:

- Nej, han var vist ikke nogen personlig kristen, som man kalder det, men forældrene er så gode kristne mennesker og hjemmet helt igennem kristent og godt. Forældrene er jo også med i så meget af Gudsrigets arbejde

Det siges aldrig lige ud, men du har en anelse om, at man synes, Gud af den grund kunne være nådig mod det unge liv, som blev revet væk fra jorden.

Jo, Jesus ville så gerne. Ja, hvor han dog gerne ville, men han kan ikke. På det område, vi nu er kommet ind på - det personlige møde med Jesus til frelse og genfødsel - kan ingen forældre dele deres olie, end ikke med en søn eller datter, man elsker højere end noget her i verden. Dette er noget af det alvorligste, Jesus har sagt os som forældre og en voksen søskendeflok - en slægt. Dette må ikke blandes sammen med, at fra omvendelsen og overgivelsens dag kan og skal vi hjælpe hinanden på vejen til det evige liv. Dog skal vi huske, og det er det, Jesus vil sige os, at under vandringen har hver af os vor lampe og vor kande, som hver enkelt har ansvar for. På det åndelige område er der ingen fælles husholdning.

IV

De troede, Herren ville være nådig og slippe dem ind.

Så skyndte de sig til porten med slukkede lamper og tomme kander.

Men fik et frygteligt svar:

- Jeg kender jer ikke!

Så lukkedes portene.

Med lamperne og kanderne - det ydre i orden - blev de stående uden for.

Vraget sølv.

Det store selvbedrag.